

UMUT UZAKLARDA

“Tüm masalar iyi sonla bitmez “dedi Alaz okuduğu kitap sona erince. Alaz doğduğundan beri yalnızdı. Ailesi onu küçükken yurda vermişti ve Alaz içine kapanık bir şekilde büyümüştü. En büyük hayalimdi çok iyi bir doktor olmak, tanınmak , sevmek, güvenmek ve her şeye rağmen gerçekleşti.

Alaz her sabah olduğu gibi uyanıp hazırlandı ve evden çıktı düzenli olarak gittiği kafeden kahvesini aldı ve köşede cam kenarında bir masada oturdu. Camdan dışarıyı izlemek çok güzeldi, dışarda cama değen kar taneleri yerin beyazlığı ayrı bir güzeldi tam dalmışken telefonu çaldı, arayan asistanıydı

“Günaydın Alaz bey hastanız geldi, haber vermek istedim” dedi. “Günaydın, bekleme salonuna alın 15-20 dakika ya oradayım” deyip telefonu kapattı çok geçmeden hastaneydi. Hastaneye girdiği gibi asistanı kapıda karşıladı, bugünkü hastaları özetledi. ilk hastasını daha fazla bekletmeden odasına çıktı. Odasına girince karşısında gördüğü kişiyi benzettiği anısıydı uzun sırma saçları ela gözleri gamzesi yüzündeki çiller benziyordu. Alaz dalgınlığını bırakıp konuşmaya başladı “Merhaba hoş geldiniz” dedi donuk bir sesle “Merhaba hocam ben Ayla” diye kendini tanıttı. Ayla 27 yaşında bir ressamdı son bir yıldır bazı rahatsızlıklarından dolayı resim çizemiyordu, bu da onu çok üzüyordu

Hastalık hakkında biraz daha konuştuktan sonra Alaz birkaç test daha yaptırdı. Aylanın ümidi kalmamıştı ama yine de deniyordu. Hangi hastaneye giderse hepsinin kullandığı tek cümle “ilerleyen zamanlarda eliniz ayağınız tutmayabilir, hafıza sorunu yaşayabilirsiniz, görme problemi, sara nöbetleri” gibi birçok şey ve ameliyatın çok riskli olduğu söyleniyordu.

Ayla testlerden sonra hastaneden çıktı. Yol boyu Alazı birine benzettiğini biliyordu ama kime onu bir türlü hatırlamıyordu. Eve varınca arkadaşı Yağmur onu arayıp nasıl geçtiğini sordu ve dışarda kahve içmeye davet etti. Ayla sorgulamadan hazırlandı bu havayı asla sevmezdi fakat kafası çok karıştı ve yardım edecek tek kişi Yağmurdu. Buluşma yerine varınca yerine varınca Yağmur çoktan gelmiş onu bekliyordu. Sarılıp selamlaştıktan sonra oturdular. Burası yeni açılan bir pastaneydi oturup sipariş verdikten sonra Yağmur “ Eee nasıl geçti, yeni sonuçlar var mı yoksa hep aynı şeyler mi ” dedi kısık bir sesle “aynı şeyler bir kaç tane daha istendi o kadar, bir de” “Bir deyip yutkundu

Bir de ne oldu Ayla bilmediğim bir şey mi var?” “Hayır, sadece çok benziyor” “Kime benziyor anlatsana şunu” “ortaokuldaki” deyip sustu. Yağmur sorular yağdırıyordu Ayla tek tek cevapladı, biraz sessizlikten sonra Ayla konuştu “En çokta kolundaki. doğum lekesi benziyordu biliyor musun?” acaba benzetme miydi yoksa o muydu kafası çok karışmıştı yıllar sonra neden karşılasınlar ki.

Aradan 2 ay geçmişti düzenli olarak kontrole giden Ayla her gittiğinde daha fazla şüphe duyuyordu kendi kendine acaba omu diye soruyordu.

Ve işte o gün gelmişti. Bugün Ayla’nın kontrol günüydü için içini yiyordu. İkisi de tanımıştı birbirini ama akılları ermiyordu, onca seneden sonra neden karşılasınlar ki saçma geliyordu. Alaz kendi kendine konuşurken kapısı tıklandı gelen Aylaydı “Merhaba hocam” “Merhaba Ayla hoş geldin” diye cevapladı. Normal rutin kontrollerden sonra Alaz tüm cesaretini topladı ve konuya girdi “yanlış anlamazsanız geldiğiniz ilk günden beri sizi birine benzetiyorum ondan birkaç soru sormak istiyorum” “ben de çok benzetiyorum hocam, ortaokuldan bir arkadaşına benzettim ikisi de şaşkınlık içine birbirlerine bakıyordu ve evet biraz daha konuşma uzayınca anladılar o kişi olduklarını birbirlerini ilk aşklarıydı Alaz İlk defa birini sevmişti. Ortaokul Anılarını konuştukça gülüştüler ergenlik zamanlarının ne kadar eğlenceli olduklarını fark etmişlerdi Alazın tek arkadaşı hep Aylaydı onu hep dışarlardı ama Ayla öyle biri değildi “Ayla akşam yemeğine gidelim mi?” diye sordu Alaz Ayla kabul ettikten sonra eve çıktı. Alaz da kalan işlerini hallettikten sonra eve geçti. Güzel bir duş aldıktan

sonra üstüne siyah keten pantolonunu ve beyaz polo yaka gömleğini giyip daha fazla bekletmemek için evden çıktı. Yolda bir teyze görünce durdu ve bir demet papatya aldı Ayla'nın en sevdiği çiçeği tabii büyüdükçe değişmediyse. Buluşacakları mekâna gidince cam kenarında bir masaya oturdu ve beklemeye başladı. 15-20 Dakkika sonra Ayla gelmişti Alaz Ondan Gözlerini Alamadı Gülüp sandalyesini çekti ve oturdu. Gözleri hiç değişmemişti hala aynıydı hala çok güzeldi .On sene sonra ilk defa böyle hissetmişti. Alaz'ın eski duyguları yeniden canlanıyordu Alaz daha fazla susmamak için aldığı çiçekleri uzattı papatya severdin diye cümleye girdi. “Unutmamışsın ”dedi Ayl. Gülüşmelerin başladığı eski anılar açıldı, Alaz ara ara Ayla'nın gözlerine dalıp gidiyordu Ayla fark edince gülümsüyordu ve birden Alaz “Biz hâlâ olabiliriz ”dedi ciddi bir tonla “hem de çok güzel oluruz” dedi Ayla hafif sırıtarak. Aşkkları on sene sonra tekrar başlamıştı ama bilmedikleri birey vardı. Ayla'nın beynindeki tümör gün geçtikçe büyüyordu. Her şey çok güzel gidiyordu ta ki Ayla'nın birden bayılmasına kadar “Ayla lütfen gözlerini aç” “Ayla uyan” diye bağıırıyordu. Alaz direk onu hastaneye götürdü. kendi hastanesine. Yolda Aylanın iki kez kalbi durmuştu. Hastaneye varınca direk ameliyata alındı. Aylanın ailesi, Yağmur hepsi kapıda beklerken ameliyata giren Alazdı ve çok riskli olmasına rağmen yapacak bir şey yoktur tek çareydi. Ameliyat beş saat sürmüştü ve hala devam ediyordu herkes kapıda bir haber beklerken içeride yaşananlardan kimsenin haberi yoktu.

(Alaz'ın Anlatımıyla)

Ameliyattaydık ilk defa korkuyordum bir ameliyat İlk defa bu kadar zordu elim ayağım tutuyordu iki kez kalbi durmuştu. ne yaparsak yapalım kanama durmuyordu, yapacak bir şeyin kalmadığını fark edince daha fazla korkuyordum. elimde eldiven kan içinde yatan kişi çocukluk aşkım ve İlk aşkımdı korkmamak mümkün değil. Elim ayağım boşalmıştı ve o an ç irkildim ekrana bakınca kalbi... kalp ritimleri atmıyordu Allah'a yalvarmaya başladım “Tek ailem o tek hayatım o beni yalnız bırakmayan tek kişi o iken onu da benden alma” diyordum. Kalp mesajına başlamıştık ama olmuyordu sönmüyordu daha iki gün önce hayaller kurmuştuk, bugün işte kalbi durmuş kalp masajı yapıyordum. Dönüşü olmayan bir oyunda gibiyim çıkmaz sokağa girmiş gibiydim ailesini kaybetmiş küçük çocuklar gibiydim. O an kafamda gidip geldi hocam uğraşmayın dönmüyor hayır dönecek ki inatçıydı vazgeçmedi. Beni bırakamazdı. Ama bıraktı. Ben bir yalnızlığın içine tekrar hapsoldum. Alaz delirmişti çığlık atıyordu ama ölmüştü Ayla. Onu geri döndüremeyen sevdiği adamın ellerindeydi kanı Alaz çökmüştü konuşamıyordu. Alaz yıllar sonra yalnızlığın içinden çıkmışken tekrar dönmüştü yalnızlığa” hasta öldü” “Ölüm saati” diye bir ses duyunca kendine gelebildi. Allah son kez şelale gibi saçlarına, yüzündeki çillerine, gamzesine baktı gözleri çok güzeldi ama şimdi kapalıydı ,gamzesi çok güzeldi görünce ama bir daha gülemeyecekti. Ailesinin Yağmur'un çığlığını görseydi. Yüzüm yoktu, onlara bakmaya ne kadar senin suçun yok deseler de benim suçumdu. Daha fazla ilgilenseydin böyle olmazdı. Alazla Ayla'nın hikayesi burada bitmişti. Alaz yalnızlığa,Ayla ise rahata kavuşmuştu. Böylesi daha iyiydi belki de siz sayfalar çevirdiğinizi sandınız ama aslında bir aşkın mutlu sonuna yaklaştınız “Tüm masallar iyi sonra bitmez” dedi Alaz sevdiği kadının kanı ellerindeyken..

Eylül Zeynep AŞKIN
9/H 831